

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ СРЕДЊОБАНАТСКОГ ОКРУГА

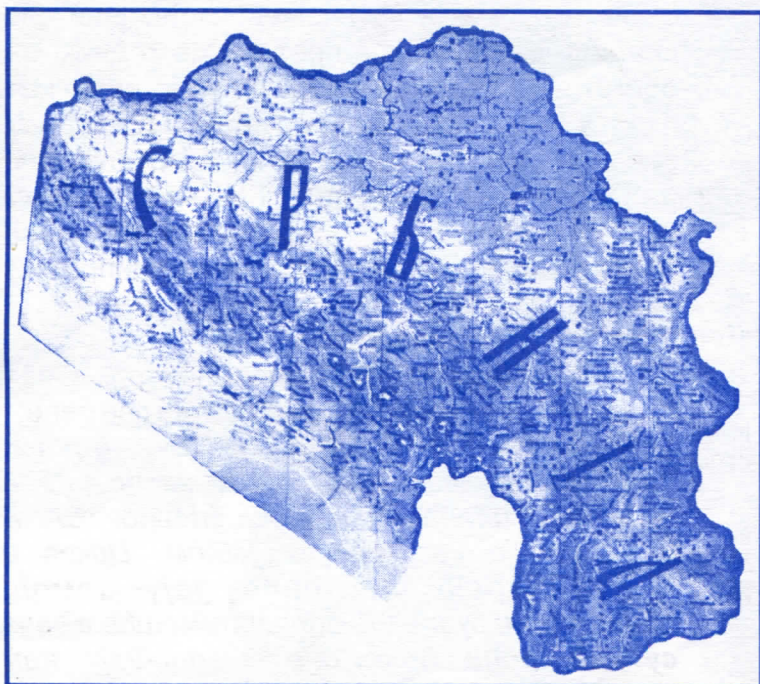
ЗРЕЊАНИН, ЈУЛ 2001. БРОЈ 1633
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

СРБИНЕ БРАТЕ, НЕ ЗАБОРАВИ!

Српски избеглички корпус је вишеструко сложено социјално, политичко, образовно, идеолошко и психолошко тело са свим својим специфичностима, могућностима и немогућностима, разочарењима и надањима, а највише са изгубљеном оријентацијом између интеграције у оквире ове смањене и са свих страна притиснуте Србије. Повратак на садашње окупиране српске територије - Косово и Метохију, Републику Српску Крајину, Сарајево и југозападну Бањалучку крајину - као и повратак у унутрашњост садашњих држава Словеније, Хрватске, Македоније, Албаније и босанско-херцеговачке федерације, која настоји да интегрише Републику Српску у своје оквире. И на крају остаје могућност, одласка у друге земље од којих су тренутно медијски најпривлачније: Аустралија, Нови Зеланд, Канада, Исланд и земље Европске уније, где се сусрећу са другим проблемима, најизразитији пример су деловања разних ксенофобично - расистичких организација (најсвежији пример су десничарски нереди уперени против странаца у неким градовима Велике Британије). Остати, вратити се, отићи "тамо далеко" су дилема које муче избеглички корпус, као и велики део "домаћег" младог становништва које је очекивало велике и радикалне економске промене, а сада све више уочавају једно разочарење које се граничи са тихом агонијом. Безнађем које из дана у дан све више расте нарочито код оног дела младор који је отворено својим срцем суделовао у "ПРОМЕНАМА", а на крају је испало "све је исто само њега нема". Српска радикална странка настојаће у даљем тексту да представи одређена политичка, социјална и културолошка решења за проблеме избеглих и расељених лица имајући при томе и одређене специфичности у виду.

Расељени Срби са Косова и Метохије тренутно су у најнезавиднијем положају; по Уставу и законима они су држављани Републике Србије и СРЈ; њихов расељенички корпус је изузетно сложен. У економском смислу њихов положај је најгори, проценат имовинско обезбеђених је мален. Садашњи Комесаријат за избеглице предлаже њихов брзи повратак у енклаве (Чаглавица, Штрпце...), а сви знамо како је тамо од доласка КФОР_а. Ми, српски радикали не верујемо у тај повратак, без повратка институција државе Србије на тај простор, а ситуација у будућности је јасна, албански терор и конфузна политика међународне заједнице допринеће само горем стању. Проблем српског избегличког корпуса из западних српских крајева одуговлачи се и не решава већ десет година. Садашњи Комесаријат за избеглице кривицу за тежак живот једног дела избеглих сваљује на бивши естаблишмент, али шта су ови "нови" урадили, нека покажу резултате. Тврде да сада имају подршку UNHCR_а за интеграцију, али сва пропаганда је усмерена на повратак, при чему предњачи деловање Српског демократског форума. Наглашавајући процес обнове кућа у Крајини посредством разних црквених хуманитарних организација, као сто су LWE - Светски Лутерански савез и ЕНО - Економска Хуманитарна организација је видљиво ко помаже, а то није држава Хрватска, коју Срби не интересују. У последњем закону о држављанству Републике Хрватске децидирано се каже да су неки од

предуслова за стицање њиховог држављанства: "познавање хрватског језика и латинице" и "да се из Вашег понашања може закључити да поштујете правни поредак и обичаје у РХ и да прихваћате хрватску културу" - Како ово можете назвати? "Мислите о томе!". Нарочито домаћи "хуманитарци" који су у последње време покренули судске спорове због насилно мобилисаних у Србији позивајући се на међународне конвенције о заштити избеглица, у чему су у праву, али шта ћемо са онима који су провели седам година у тим ратним зонама (све до "мирне" реинтеграције Подунавске Крајине у Хрватску) од кога они да траже обештећење, да ли од господ Бога? Многи ћуте, јел су осећали патриотску и моралну обавезу да буду тамо, док су многи економски ситуирани и фамилијарно - клановски повезани стицали добитак, глумећи избеглице.
Чудан смо ми народ, Господе!.

**ОВО СУ СРПСКЕ ЗАМЉЕ!
РЕЋЕ КРВИ СУ ЗА ЊИХ
ПРОДИВЕНЕ
И ЗАТО ОПЕТ МОРАЈУ
БИТИ У СРПСКОЈ ДРЖАВИ!**

ВЕЛИКА СРБИЈА

СИВИЈО ИЗБЕГЛИЧКЕ СВАКОДНЕВИЦЕ

Да бисмо разговарали са Анђом Зеленовим, кренули смо пут Панчевачке бб. Негде код фабрике "Делхем", уз ограду Термоелектране-топлане, одваја се пољски пут који је сад, након кише, блатњав. Пролазимо кроз локве воде и блато и на неколико стотина метара испред нас указује се неколико барака до којих стижемо након што смо се провукли поред контејнера са смећем. Бараке се налазе на око две стотине метара од резервоара Електране. По њиховом изгледу ценимо да су старе тридесетак година и да од када су подигнуте нису одржаване. Испод остатака боје указују се плоче од азбест-цемента. Одмах нам пада на памет да је азбест канцерогени материјал и да је то, вероватно, један од разлога што Црвени крст не признаје ово избегличко насеље. Резервоари са горивом Термоелектране, близина хемијске индустрије и канала за отпадну воду из кланице и кафилерије, могли би бити додатни разлози.

Анђа нас дочекује са унуком у наручју, стојећи на углу последње у низу барака, која нам се учинила гором од осталих.

Већ сам мислила да нећеће доћи. Нас су изгледа сви заборавили, ја сам мислила да ни ви нећеће доћи!

Анђа је удовица из Цетине код Книна, мајка троје деце. Две ћерке, Гордана и Дијана су удате. Истина, Дијана још није венчана, јер нема документа. Син Ђуро је завршио основну школу.

Муж ми је погинуо десетак дана пре јага Републике Српске крајине. Са тројицом сабораца је био у једном бункеру када је постојен. Он и један саборац су погинули а група двојица су преживели. Децу смо били склонили код рођака у Београду, каже.

Онда је дошла "Олуја". Недељу дана сам са комшијама, шрактором, пушвала више ноћу нешто дању, до Рачана.

Од Рачана је Анђа наставила до Београда а из Београда до Зрењанина.

Из Црвеног крста су нас слали у ГИК-ове бараке у Дугари. Онда смо сазнали да постоји празна собица овде, у баракама у Панчевачкој улици. Нас четворо је живело у собици без намештаја. Ни струје није било! Онда сам замолила људе из Тоилане да ми прикључе струју. Првих десетак дана нисмо примали ни помоћ у храни. Сами смо се сналазили.

У овом непризнатом избегличком насељу за које његови станари чак и не знају у чијем је власништву, тренутно живи 65 људи или двадесетак породица.

Нико нас не посећује и нико нас не дира, мада је насеље дивље. Вероватно се плаше да би уколико нас иселе морали да нам обезбеде присустан смештај. Све што од намештаја имамо, добили смо од пријатеља.

Као избеглице не можемо доћи до посла, Шако да ни за превоз деце до школе ни за књиже немам новца. Срећом, унука је књиже добила од другарица. Унука је одличан ђак, каже с поносом.

Анђа има још три брата који живе као избеглице у Батајници.

Нико од нас не ради, каже, ја немам новца Шако да се и не посећујемо.

Разгледамо унутрашњост бараке. Под је од линолеума, прошараног рупама, из којих провирује бетонска подлога. Централно место у просторији заузима шпорет на чврсто гориво "смедеревац" а до њега је кварцна пећ. Таваница је од гипсаних плоча између којих су пукотине кроз које може проћи оловка. На питање: Како се грејете? Каже:

Свакако. Мало струјом а мало ложењем ошвака од пољопривредних култура. Но, каже, слабо смо се овде огрејали. Кров нам прокишњава, показује нам жуте флеке на таваници. На шавану подмећемо лаворе када јага киша.

После паузе наставља:

Избегличку легионацију имам. Сага ми шраже пријаву агресе да бих добила личну карту. Конзулат Републике Хрватске ми без личне карте неће издасти пушовницу. Све што кошпа а новца немам. Новца немам а у Цетини смо оставили кућу и имање... Сага је кућа спаљена... Кроз сузе наставља: Да ми је само скућити сина...

Долазимо до Херцеговачке улице где се у колективном смештају налазе избеглице у баракама ГИК-а "Банат". Наилазимо на зграде од чврстог материјала које су у бољем стању од оних у Панчевачкој улици. По средини сваке зграде протеже се ходник. Са обе стране ходника по десет соба величине 4x4 и у свакој соби живи по једна породица. У средини зграде је мокри чвор. Купатило деле избеглице и радници ГИК-а. У овом избегличком насељу избеглице добијају један оброк из народне мензе. Храна се припрема у зрењанинској "Исхрани" а плаћа је Комесаријат за избеглице.

Управник колективног центра Јован Кнежевић нам каже да помоћ стиже све ређе:

Тренутно једино CARE доноси пакете са јајима и брашном. Комесаријат за избеглице плаћа један оброк дневно. CARE не сарађује са Комесаријатом. Црква и Црвени крст све ређе дају помоћ. Малшежани су раније долазили чешће а сада су све ређе присутни. Негоспају нам

У центру срећемо шездесетпетогодишњу Душанку Покрајац. Шездесетседмогодишњи супруг Душан је отишао да помогне зету на пијаци на Багљашу. Покрајчеви су из Брувна код Грачаца.

Од 1995. смо били у Милошеву селу код Обилића, каже. На Косову смо били изузетно лепо примљени. Добијали смо помоћ од Црвеног крста, помоћ у новцу, јер су зајослени за избеглице издвајали дневницу солидарности, а многи од нас избеглица су се и зајослили. Онда је почело бомбардовање. Априла 1999. бомбардовали су Ђаковицу и Приштину. Спремили смо се и истим трактором, којим смо из Брувна дошли до Милошева села, сада кренули на север, пре Зрењанина. Мост преко Лаба, код Милошева села, је срушен нејорсредно пошто смо га прешли.

Душанка и Душан имају сина, који као избеглица живи у Шимановцима. Имају и две кћери. Једна живи са породицом као избеглица у Зрењанину, у изнајмљеном стану. Друга је у Новом Саду, са породицом, такође као избеглица. Има троје деце.

Општински Комесаријат за избеглице нам је обезбедио смештај у баракама ГИК-а у Зрењанину. Од како смо дошли у Зрењанин, помоћнам стиже све ређе. Прошлог месеца смо од Црвеног крста добили један литар уља и један килограм шећера по особи!

Тешко ми је (очи јој се пуне сузама), када помислим на имање, које смо оставили у Брувну и кућу у Грачацу... Мислили смо да ћемо се у шуми кријати месец дана, па се враћати кућама. Пре огласка смо стоку пустили из стаја. Имали смо шездесет оваца, седам крава, три јунице, пет шелага, пет коња, три свиње...

Застаје. Очи су јој опет пуне суза. Покрајчеви су прошле године преко пријатеља добили крштенице од грачачког матичара. Затим су преко УНХЦР-а обезбедили домовнице, личне карте и путовнице.

Октобра прошле године смо били у Госпићу, да тражимо пензије. Рекли су нам да немамо довољно уплаћеног стажа. Нисмо имали новца да докупимо стаж... Желели бисмо да се враћимо на своје имање, али не бисмо имали од чега да живимо. Кућа у Брувну је порушена, земља запуштена, струге више нема, јер су бандере однеће. У нашој кући у Грачацу, сада живи једна хрватска породица. Упутили смо захтев да се та породица исели из наше куће, али изгледа да они имају неку везу у МУП-у...

Одлазећи, размишљам о томе да су ови људи претрпели страховит, ненадокнадив губитак, који ништа неће моћи да надомести. Да ли је то разлог да се ништа и не покуша? Имамо утисак, да нечињење, те ране чини болнијим!

ИЗБЕГНИМ И ПРОГНАНИМ ТРЕБА САМО ИСТИНА

Поражавајуће је српске невољнике, који су се борили за српску државу, коју су својом борбом спречили геноцид над Србима и у тој борби остали без најближих и целокупне имовине а спас за себе и своје породице нашли у Србији, називати избеглицама.

Српска радикална странка у свом Програму, а и у раду својих активиста на терену, Србима из западних српских земаља нуди само истину.

У тренутном односу политичких снага у Србији, српски радикали су опозиција антисрпској и проамеричкој ДОС-овој власти до избора на којима ми долазимо на власт. Када на следећим изборима у држави преузмемо власт, статус наших сународника из западних српских земаља решићемо на следећи начин.

Српска радикална странка ће преко државних законодавних органа донети закон којим се по аутоматизму свим прогнаним Србима даје држављанство државе Србије. Нашим сународницима ће бити омогућен упис у књигу држављана при најближем државном органу у односу на њихово место тренутног боравка, а не као до сада да годинама чекају на решење и да се оно издаје само у Београду. Са добијањем држављанства, избеглице би добиле сва права и све обавезе које имају и држављани Србије. Породице чији су чланови дали своје животе за опстанак Срба у Србији биће изједначене у правима и приоритетима са породицама држављана Србије који су своје животе дали за исту ствар, било на ратиштима западних српских земаља било на Косову и Метохији.

Српска радикална странка и све патри-

оте земље Србије не одричу се и никад се неће одрећи западних српских земаља, које су тренутно над окупацијом усташке Хрватске и Изетбеговићеве џамахирије, као ни свете српске земље Косова и Метохије.

Поштовани суграђани не нудимо Вам илузију, свесни смо тренутног односа снага у свету, свесни смо да наша борба за наше земље неће бити ни лака ни краткотрајна. Одмах по преузимању власти, свима који су окупирали делове наше земље, упутићемо државни захтев да нам је врате. У свету ћемо тражити пријатеље и савезнике, који ће нам у томе помоћи, јер се од једнополарног америчког света ствара дво-поларни свет у коме ћемо ми наћи подршку а и заштиту у настојању да вратимо своје. У школске програме ће бити уведени патриотски садржаји а у предмет географија биће учртане западне границе оверене на Лондонској конференцији 1915. године, на линији: Карлобаг, Огулин, Карловац, и Вировитица. Да нам деца од малих ногу уче шта је наше а да окупатор зна да се враћамо на своје у својој држави, ионако он те земље није населио, јер зна да су наше.

Поштовани суграђани, протерани са наших вјековних огњишта, српски радикали а и све патриоте земље Србије, саосећају са вашим болом и безнадежном ситуацијом у којој се налазите. Саосећање нити је довољно нити је решење и због тога ћемо учинити све да Вам вратимо наду и перспективу за бољим животом и повратком на своје. Не дајемо Вам лажна обећања. Свесни смо да нам борба неће бити ни кратка, ни лака али ми избора немамо, ми победити морамо.

Осниваж и издавач
др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и
одговорног уредника
Душан Весић

Редакција
Лазар Марјански, Душан Шијан,
Душан Стјепановић,
Миомир Максимчев

Штампа, техничко уређење
и компјутерски прелом
Радован Стајић
штампарија Kirby-graf
kirby@mgnet.co.yu

Адреса
Краља Александра Карађорђевића
број 17 Тел:023/566-865

Тираж: 20.000

**С ВЕРОМ У БОГА ЗА
ОТАЦБИНУ СЛОБОДУ И ДЕМОКРАТИЈУ**

**УДРУЖЕЊЕ ИЗБЕГЛИХ, ПРОГНАНИХ И
ПРИВРЕМЕНО РАСЕЉЕНИХ ЛИЦА СА
ТЕРИТОРИЈЕ БИВШЕ СФРЈ
РЕГИОНАЛНИ ОДБОР "БАНАТ"
Јована Веселиновића Жарка 4/4/11
Моб:063/83-61-475**